

Caberaatier Henry van Loon worstelt in het moeras dat ouderschap heet

Jannie the Showdog bewijst andermaal dat Henry van Loon (40) een geweldige performer is. Toch ontkomt hij niet aan de zoete clichés die bij pril ouderschap horen.

Het is gedaan met de oude Henry van Loon, bijnaam Henderball, die een ‘spoor van naakte, oververhitte wijven’ achter zich aan trok. Hij kreeg een relatie met Jelka van Houten, werd bonusvader van haar twee kinderen en verwelkomde samen met de actrice dochter Bonnie. Dag vrijheid, hallo poepluiers.

In zijn vorige programma, *Onze Henry*, stond Van Loon stil bij het overlijden van zijn moeder. Het was de eerste keer dat hij absurdisme probeerde af te wisselen met serieuze emoties. Ditmaal mengt hij ze als kleuren verf door elkaar.

Dat pakt soms goed uit. Even grappig als lief zijn de scènes waarin hij zich in een lunchroom op ongemakkelijke wijze tot zijn bonuszoon probeert te verhouden. Terwijl het joch een Donald Duck leest, maakt Van Loon vooral rare geluidjes als de serveerster langskomt. Met minimale middelen en dialogen laat de cabaretier zien dat hij totaal niet op kinderen was voorbereid.

Je leest het ook af aan de titel, *Jannie the Showdog*. Die stamt van voor de coronacrisis, toen het programma nog over zijn hond zou gaan. Het dier is door baby Bonnie veroordeeld tot een bijrol. Van Loon zingt een hartverscheurend lied waarin hij Jannie belooft dat er straks weer meer tijd voor haar zal komen. Maar ja, dan zijn er wel minimaal veertien hondenjaren verstreken.

Comedymoeras

De uiteindelijke voorstelling schiet heen en weer tussen ontroering om het nieuwe leven en rouw om het zorgeloze bestaan van weleer. Deze zoete clichés van het prille ouderschap vormen een comedymoeras waarin menigeeen verdrinkt. Al blijft Van Loon boven water, zijn pogingen om persoonlijke verhalen grappig te maken, slagen zeker niet allemaal.

Zo neemt hij ons in nogal tamme sketches mee naar het Romeinse Rijk, waar zijn verre voorvader met ‘Davinus Roelvinkius’ vecht om het recht een blonde actrice

te bezwangeren. De cabaretier lijkt er iets van mannelijke onzekerheid in kwijt te willen, maar dat voelt erg omslachtig aan.

Op zijn best dompelt Van Loon je met accenten en gespeelde slungeligheid onder in een delirium. Zijn oudere broer Patrick vond het vroeger leuk om op zijn gezicht te gaan zitten en dan winden te laten. Dat levert een hilarische scène op, waarin de kleine Henry broerlief dolgraag wil vertrouwen, maar bevreesd is voor die bekende strontlucht in zijn neus. Het mag flauw klinken, Van Loons fysieke talent tilt het simpele uitgangspunt naar grote hoogte.

Hopelijk zitten er in zijn volgende voorstelling weer meer van dit soort pareltjes. En hopelijk krijgt Jannie snel weer meer aandacht van haar baasje.